

HUONE- SIIVOOJA

N I T A   P R O S E

BAZAR

HUONESIIVOOJA

N I T A   P R O S E

HUONE- SIIVOOJA

Suomentanut Katariina Kallio

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Katariina Kallio
Englanninkielinen alkuteos *The Maid*
Copyright © 2022 by Nita Prose Inc.

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-376-179-7

Taitto Jukka Iivarinen / Vitale
Painettu EU:ssa

Jackielle

ESIPUHE

Olen hotellisiivoaja. Olen se, joka siistii huoneesi, se, joka tulee paikalle kuin aave, kun olet itse lähtenyt jonnekin hurvittelemaan. Sinulle on se ja sama, millaisen sotkun olet jättänyt jälkeesi ja mitä minä saatan nähdä, kun olet itse muualla.

Minä olen se, joka tyhjentää roskiksesi ja näkee ne kuitit, joita et haluaisi kenenkään näkevän. Minä olen se, joka vaihtaa lakanasi ja huomaa, nukuitko niissä lainkaan tai vietkö viime yön yksin vai et. Minä olen se, joka järjestää kenkäsi riviin oven viereen, se, joka pöyhii tyynysi ja löytää niistä irtohiuksia. Siununko? Tuskin. Minä olen se, joka siivoaa jäljet, kun olet huomalassa sotkenut vessanpytyn, tai pahempaakin.

Kun työni on valmis, huoneesi on jälleen tiptopkunnossa. Vuoteesi on moitteettomasti sijattu, sen neljä tyynyä odottavat pulleina kuin kukaan ei olisi koskaan vuoteessa maannutkaan. Kaikki pöly ja ryönä, jotka jätit taaksesi, on imuroitu olemattomiin. Kiillotetusta peilistä heijastuvat omat viattomat kasvosi. Kuin et olisi koskaan täällä ollutkaan. Kuin kaikki saastasi, valheesi ja vilppisi olisi pois pyyhitty.

Olen hotellisiivoojasi. Tiedän sinusta paljon, mutta mitä sinä lopulta tiedät minusta?

MAANANTAI

1. LUKU

Tiedän mainiosti, että nimeni on naurettava. Se ei ollut naurettava ennen kuin aloitin nämä työt neljä vuotta sitten. Olen siivoojana Regency Grand Hotelissa, ja nimeni on Molly. Moppi-Molly. Vitsin paikka. Ennen tänne tuloani Molly oli vain tavallinen nimi, äidin antama. Äiti jäi minulle vieraaksi – hän jätti minut niin kauan sitten, ettei minulla ole hänestä muita muistoja kuin muutama valokuva ja mummin kertomat tarinat. Mummin mukaan Molly oli ollut äidistä nätti omenaposkisen ja saporopäisen tytön nimi. Ei minusta kuitenkaan sellaista tullut, vaan minulla on sileä, tumma ja tarkkaan leikattu polkkatukka, jossa on täsmällisen tarkka keskijakausta. Pidän kampauksen sileänä ja suorana. Tykkään siitä, että asiat ovat selkeästi järjestyksessä.

Poskipääni ovat terävät ja ihoni on kalpea. Jostain käsittämättömästä syystä ihmiset tuntuvat ihailevan sitä, vaikka olen yhtä valkoinen kuin lakanat, joita sijaan päivät pitkät vuoteisiin ja vuoteista pois niissä vähän yli kahdessakymmenessä huoneessa, joita siistin Regency Grandin arvoisille hotellivieraille. ”Hienostunutta eleganssia ja modernia glamouria”, kuten viiden tähden Regency Grand mainostaa.

En koskaan osannut kuvitella, että joskus pääsisin näin ylelvään asemaan hienossa hotellissa. Muiden mielestä hotelli-

siivoaja on tietenkin pelkkä mitättömyys. Tiedän, että kaikkien pitäisi pyrkiä lääkäreiksi ja juristeiksi ja supersijoittajiksi, mutta minä en pyri. Olen niin kiitollinen työstäni, että nipistän itseäni joka päivä. Oikeasti. Etenkin nyt, kun mummi on poissa. Ilman häntä koti ei tunnu kodilta, vaan asuntomme kaikki värit tuntuvat huuhtoutuneen pois. Mutta kun astun Regency Grandiin, maailma saa taas Technicolor-värit.

Kun painan käteni kiiltävälle messinkikaiteelle ja nousen purppuranpunaisia portaita hotellin majesteettiseen pylväikköön, olen Ihmemaan Oziin saapuva Dorothy. Kun astun sisään pyöröovesta, näen sen kirkkaista ikkunoista todellisen minäni – hiukseni ovat edelleen tummat ja ihoni kalvakka, mutta poskilleni nousee väri, elämälläni on taas *raison d'être*.

Aulassa pysähdyn usein hengittämään sen loistoa. Se ei koskaan himmene eikä milloinkaan muutu ankeaksi tai pölyiseksi, tylsäksi tai mitättömäksi. Se säilyi siunatun samanlaisena joka ainoa päivä. Vasemmalla seisoo yönmusta kivinen vastaanottotiski tyylikkäine virkailijoineen, jotka ovat mustavalkoisissaan kuin pingviinit. Ruhtinaallisen tilavassa, hevosenkengän muotoisessa aulassa on tahrattoman valkeana hohtava italialainen marmorilattia, josta katse kohooa ylöspäin toiseen kerrokseen. Sen koristeelliselle, art decoa uhkuvalle tasan-teelle johtaa leveä portaikko, jonka kiiltävän ylenpalttisissa kaiteissa käärmeet kiemurtelevat kohti messinkileukojen varassa nököttäviä kultaisia nuppeja. Hotellivieraat seisoskelevat usein portaikossa: käsi kiiltävään tolppaan nojaten he tarkastelevat allaan aukeavaa loisteliasta näkymää, kaikkialla risteileviä kantajia vetämässä matkalaukkuja, vieraita istumassa ylellisissä nojatuoleissa tai pariskuntia kahdenistuttavilla sohvilla supattelemassa salaisuuksia, jotka uppoavat pehmoiseen samettiin.

Ehkä mieluisin aulan herättämä tuntemus on kuitenkin tuoksu, ensimmäinen täyteläinen henkäys hotellin omaa

tuoksua työvuoron alussa. Naisten hienojen hajuvesien sekoi-
tusta, nahkanojatuolien tummaa myskiä, kahdesti päivässä
kiiltäville marmorilattioille kuurattavan pesuaineen kirpeää
sitruunaa. Se on voimaannuttava elämän tuoksu.

Joka päivä tullessani töihin Regency Grandiin tunnen ole-
vani taas elossa osana sen kudelmaa, sen loistokkuutta ja värejä.
Olen yksi pieni osanen, kirkas, ainutlaatuinen neliö, joka su-
lautuu suureen kuvakudokseen.

Mummilla oli tapana sanoa: *Jos rakastaa työtään, elämässä
ei ole yhtään raskasta raadannan päivää.* Ja oikeassahan hän oli:
jokainen työpäivä on minulle ilo. Synnyin tekemään tätä työtä.
Rakastan siivoamista. Rakastan siistijän kärryäni ja työasuani.

Mikään ei vedä vertoja täysin varustetulle hotellisiivoajan
kärrylle aamusella. Vaatimaton mielipiteeni on, että se on kau-
neuden ja yltäkylläisyyden runsaudensarvi. Taiten pakatut
pikku saippuat, jotka tuoksuvat appelsiininkukilta, pikkuruiset
Crabtree & Evelynin shampoopullot, litteät kasvopaperilaatikat,
yksittäispakatut wc-paperirullat, hohtavan valkoiset pyyhkeet,
joita on kolmea kokoa – kylpy- ja käsipyyhkeet sekä pesulaput
– sekä tee- ja kahvitarjottimille tarkoitettujen paperitablettien
pinot. Ja tietysti itse siivousvälineet, eli höyhenhuisku, sitruunan-
tuoksuinen huonekalujen kiillotusaine, vienosti hajustetut
antiseptiset roskapussit sekä vaikuttava arsenaali pesu- ja
desinfiointiainepulloja siistissä rivissä valmiina taistelemaan
tahroja vastaan, olipa kyseessä sitten kahvikupin jättämä rengas,
oksennusläikkä tai vaikka verilammikko. Hyvin varusteltu
siivouskärry on puhtaanapidon ihme, pyörillä kulkeva siisteys-
kone. Ja kuten sanottu, se on kaunis.

Ja työasuni. Jos joutuisin valitsemaan sen ja kärryyni väliltä,
en tiedä pystyisinkö. Työasu tekee vapaaksi, se on erinomainen
näkymättömyysviitta. Regency Grandissa työvaatteet kuiva-
pestään päivittäin hotellin pesulassa, joka sijaitsee rakennuksen
kosteissa uumenissa henkilökunnan pukuhuoneiden lähellä.

Joka päivä, kun tulen töihin, työasu odottaa pukukaappini oveen ripustettuna. Se on kiedottu muovikääreeseen, johon kiinnitettyyn tarralappuun on raapustettu nimeni mustalla tussilla. Mikä ilo on aamulla nähdä se siinä paikallaan, toinen ihoni, puhtaana, desinfioituna, vastasilitettynä – sen tuoksussa on puhdasta paperia, uimahallia ja ei-mitään. Uusi alku. Ihan kuin eilinen ja kaikki sitä edeltävät päivät olisi pyyhitty pois.

Kun pukeudun työasuuni – joka ei olekaan mitään homssuista Downton Abbey -tyyliä tai playboypupuklisee, vaan siihen kuuluvat häikäisevän valkoinen, tärkätty paitapusero ja hyvin istuva, kyykistymistä helpottavasta stretchistä tehty musta kynähome – olen kokonainen. Työasuun pukeutuneena tunnen oloni varmemmaksi. Tiedän tarkalleen, mitä pitää sanoa tai tehdä, ainakin useimmiten. Kun sitten riisun työvaatteet päivän päätteeksi, oloni on alaston, suojaaton, suttuinen.

Minulla on nimittäin usein hankalaa sosiaalisissa tilanteissa. On kuin kaikki pelaisivat mutkikasta peliä, jonka konstikkaat säännöt ovat heille tuttuja, kun taas minä olen aina mukana ensimmäistä kertaa. Teen häiritsevän usein etikettivirheitä, loukkaan vaikka tarkoitukseni on kehua, tulkitsen kehonkieltä väärin, sanon vääriä asioita väärään aikaan. On pelkästään mummin ansiota, että tiedän, ettei hymyä aina kannata tulkita iloisuuden merkiksi. Joskus ihmiset hymyilevät, kun joku on heidän mielestään naurettava. Tai he sanovat kiitos, vaikka haluaisivat oikeasti läimäyttää kasvoille. Mummi sanoi usein, että olin jo alkanut kehittyä toisten reaktioiden tulkitsemisessä – *joka päivä ja joka tavalla, kultaseni* – mutta nyt, kun olen ilman häntä, kompastelen. Ennen minä aina suorastaan rynnistin kotiin, paiskasin oven auki ja aloin kysellä häneltä asioita, joita olin painanut mieleeni pitkin päivää. ”Mummi, olen kotona, voiko ketsupilla tosiaan puhdistaa messinkiä vai kannattaako vain jatkaa suolalla ja etikalla? Panevatko jotkut

ihmiset tosiaan kermaa teehen? Mummi, minkä takia minua sanottiin tänään töissä Rumbaksi?”

Mutta nyt kun avaan kotioven, kukaan ei sano: ”Kuule, Molly pieni, minäpä kerron” tai ”Annas kun laitan sinulle ensin kupillisen kuumaa ja vastaan sitten kaikkiin noihin.” Nyt kodikas kolmiomme tuntuu ontolta, elottomalta ja tyhjältä. Se on kuin luola. Tai arkku. Tai hauta.

Huono kykyni tulkita ilmeitä ja eleitä on varmaan syynä myös siihen, että olen ihan viimeinen, joka saa koskaan kutsun juhliin. Ilmeisesti töksäyttelen, kun koetan jutella, ja jos huissa on perää, minulla ei edes ole itseni ikäisiä ystäviä. Ja onhan se ihan totta. Minulla ei ole itseni ikäisiä ystäviä, eikä itse asiassa paljon minkään ikäisiä ystäviä.

Mutta töissä, kun minulla on työvaatteet ylläni, sulaudun joukkoon. Minusta tulee osa hotellin sisustusta, pätkä käytävien ja huoneiden seiniä koristavaa mustavalkoista tapettia. Työasussa olen neiti kukavain, kunhan pidän suuni kiinni. Katoaisin poliisin tunnustusriviin niin, ettei ihminen, joka kävelee ohitseni kymmenen kertaa päivässä, tunnistaisi minua sieltä.

Täytin vähän aikaa sitten kaksikymmentäviisi. *Neljännesvuosisadan verran*, mummi julistaisi nyt, jos voisi puhua minulle. Mutta ei hän voi, koska on kuollut.

Tosiaan: kuollut. Miksi en sanoisi niin kuin asia on? Ei hän nukkunut pois niittyjen henkäyksen lailla. Hän ei lähtenyt lempeästi lipuen. Hän kuoli, noin yhdeksän kuukautta sitten.

Hänen kuolemaansa seuraavana päivänä sää oli suloisen leuto ja menin tavalliseen tapaan töihin. Hotellin johtaja Alexander Snow yllättyi minut nähdessään. Hän muistuttaa minusta pöllöä. Hänellä on sarvisankaiset silmälasit, jotka näyttävät hänen pikkuisilla kasvoillaan tosi isoilta. Oheneva tukka on nuolaistu kammalla kohti niskaa ja ohimoilla on leskenlovet. Taidan olla ainut hotellin väestä, joka pitää hänestä, mutta

mummin sanoin: *Mitä siitä, mitä muut ajattelevat – vain se on tärkeää, mitä itse ajattelet.* Olen samaa mieltä. Ihmisen on toimitettava niin kuin itse kokee oikeaksi sen sijaan, että seuraisi sokeasti muita lampaan lailla.

”Molly, mitä sinä täällä teet?” johtaja Snow kysyi, kun tulin töihin mummin kuolemaa seuraavana päivänä. ”Osanottoni menetyksesi johdosta. Preston kertoi, että isoäitisi nukkui pois eilen. Soitin jo sijaisen tekemään sinun vuorosi, kun otaksuin, ettet tule tänään töihin.”

”Miksi te sellaista luulitte, johtaja Snow?” minä kysyin. ”Mummi sanoi, että luuleminen on pässinpäitä varten, koska luulo ei ole tiedon väärä.”

Johtaja Snow näytti siltä kuin valmistautuisi oksentamaan hiiren. ”Syvin myötätuntoni. Oletko nyt aivan varma, ettet haluaisi ottaa tätä päivää vapaaksi?”

”Mummihan tässä kuollut on, en minä”, vastasin. ”Hän sanoisi: *Show’n pitää jatkua.*”

Johtajan silmät laajenivat, järkytyksestä kai. En ikinä ymmärrä, miksi totuus järkyttää ihmisiä enemmän kuin valhe.

Sitten hän myöntyi: ”Tehdään kuten tahdot, Molly.”

Muutaman minuutin päästä olin jo alakerrassa siistijöiden pukuhuoneessa vaihtamassa työasua ylleni, kuten teen joka päivä, aivan kuten tein tänäkin aamuna ja teen huomennakin, vaikka joku – muu kuin mummini – kuoli tänäänkin. Eikä siis kotonaan vaan täällä hotellissa.

Ihan totta, juuri niin pääsi käymään. Tänään töissä löysin erään hotellivieraan vuoteestaan erittäin kuolleen. Herra Blackin. *Sen* herra Blackin. Muilta osin työpäivä sujuikin aivan normaaliin malliin.

Eikö olekin kiinnostavaa, kuinka yksi järjestyttävä tapahtuma voi muuttaa muistin toiminnan? Yleensä työpäivät ovat kuin yhtä virtaa, ja jokapäiväiset tehtävät sekoittuvat toisiinsa. Roskat, joita tyhjennän neljännessä kerroksessa, sulautuvat

kolmannen kerroksen roskisten sisältöön. Voisin vanhoa siivoavani sviittiä 410, kadun länsiosaan antavaa kulmahuoneistoa, vaikka itse asiassa olenkin hotellin toisessa päässä itäisessä kulmahuoneistossa 430, joka on sviitin 410 peilikuva. Mutta sitten tapahtuu jotakin tavallisesta poikkeavaa, kuten se, että löydän herra Blackin varsin kuolleena vuoteestaan, ja äkkiä koko päivä kristallisoituu, härmistyy kaasusta kiinteäksi yhdessä silmänräpäyksessä. Jokainen hetki muuttuu muistettavaksi, ainutlaatuiseksi, erilaiseksi kuin kaikki muut aikaisemmat työpäivät.

Tänään noin kolmelta iltapäivällä, kun olin lopettelemassa työvuoroani, koitti sellainen järisyttävä hetki. Olin jo siistinyt kaikki listani huoneet mukaan lukien neljännessä kerroksessa sijaitsevan Blackien kattuhuoneiston, kun palasin vielä heidän sviittiinsä siivotakseni kylpyhuoneen.

Älkääkä kuviteltokaa, että tekisin työni huolimattomasti tai epäjärjestelmällisesti, vaikka siivosinkin Blackien sviittiä kahteen otteeseen. Kun siistin huoneen, kuuraan sen katosta lattiaan. Jätän sen tahrattoman puhtaaksi: mikään pinta ei jää pyyhkimättä, yksikään roska poimimatta. *Puhtaus on jumalisuuden kaltainen hyve*, kuten mummi tapasi sanoa, ja sitä mottoa on minusta helpompi noudattaa kuin monia muita. En lakaise pölyjä nurkkiin, vaan kiillotan nurkatkin. En jätä sormen jälkeäkään poistamatta, en romua enkä tomua.

En siis laiskuuttani päättänyt jättää siivoamatta Blackien kylpyhuonetta tänä aamuna, kun kuurasin heidän sviittinsä. *Au contraire*, kylpyhuone oli varattu, kun tein ensimmäisen siivouskäyntini. Giselle, herra Blackin nykyinen vaimo, ryntäsi suihkuun pian paikalle saavuttuani. Ja vaikka sainkin häneltä jonkinlaisen luvan siivota muun osan huoneistosta sillä aikaa, kun hän oli suihkussa, hän viipyili kylpyhuoneessa jokseenkin pitkään, niin pitkään, että alhaalta ovenraosta alkoi jo tuprahdella höyryä.

Herra Charles Black ja hänen toinen vaimonsa Giselle Black ovat Regency Grandin pitkäaikaisia ja uskollisia vieraita. Jokainen hotellissa tuntee heidät, jokainen tässä maassa tuntee heidät. Herra Black asuu – tai pikemminkin siis asui – kokonaisen viikon hotellissa joka kuukausi voidakseen hoitaa kiinteistökauppojaan kaupungissa. Herra Black on – oli – kuuluisa liike-mies, pohatta, isokenkäinen. Hänen ja Gisellen kuvia on tavan takaa näkynyt seurapiiripalstoilla. Miestä kuvailtiin sanoilla *keski-ikäinen hopeakettu*, vaikka hän ei totuuden nimissä ollut sen koommin hopeinen kuin kettukaan. Gisellen nimeen puolestaan liitettiin kernaasti sanat *nuori ja norja edustusvaimo*.

Minusta se oli oikein imarteleva ilmaus, mutta kun Giselle näki jutun, hän oli toista mieltä. Kun kysyin syytä, hän sanoi: ”Se, mitä halutaan sanoa, löytyy rivien välistä.”

Herra ja rouva Black ovat olleet vasta parisen vuotta naimisissa. Meille Regency Grandissa on onni ja ilo, että tämä arvostettu pariskunta kunnioittaa hotelliamme säännöllisesti läsnäolollaan. Se nostaa arvoamme, mikä tuo lisää asiakkaita ja takaa myös sen, että minulle riittää töitä.

Kerran, parisen vuotta sitten, kun olimme kävelyllä kaupungin liikekortteleissa, mummi näytti minulle kaikki herra Blackin omistamat rakennukset. En ollut tiennytkään, että hän omistaa noin neljäsosan kaupungista, mutta hän tosiaan omistaa. Tai omisti. On nimittäin niin, että vainaja ei voi omistaa mitään.

”Mutta Regency Grandiapa hän ei omista”, johtaja Snow sanoi kerran puhuessaan herra Blackista, silloin, kun herra Black oli vielä kaikin puolin elävien kirjoissa. Johtaja korosti sanojaan hassulla pikku tuhahduksella. Minulla ei ole aavistustakaan, mitä se tuhahdus oli tarkoittavanaan. Yksi niistä syistä, joiden vuoksi olen alkanut pitää herra Blackin toisesta vaimosta Gisellestä, on se että hän puhuu suoraan. Ja hänellä on sana hallussa.

Tänä aamuna kun menin ensimmäisen kerran Blackien kattohuoneistoon, siivosin sen katosta lattiaan, lukuun ottamatta

varattua kylpyhuonetta, koska Giselle oli siellä. Hän ei ollut ollenkaan oma itsensä. Huomasin sviittiin tullessani, että hänen silmänsä olivat punaiset ja turvoksissa. Allergiaa kenties? Vai ehkä murheita? Giselle ei jäänyt vitkastelemaan, vaan kiiruhti heti kylpyhuoneeseen, kun saavuin sviittiin, ja paiskasi oven kiinni perässään.

En antanut hänen käyttöksensä haitata velvollisuuksiani. Päinvastoin ryhdyin heti töihin ja siistin sviitin ripein ottein. Kun se oli tiptop, menin nenäliinapaketti kädessäni suljetun kylppärioven taakse ja huhuilin Gisellelle: ”Huoneenne on nyt saatettu tiptopkuntoon! Palaan myöhemmin siistimään kylpyhuoneen!”

”Okei”, Giselle vastasi. ”Ei tarvitse jestas sentään karjua!” Kun hän lopulta tuli kylpyhuoneesta ulos, ojensin hänelle nenäliinan siltä varalta että hän tosiaan olisi allergian tai kiihtymyksen kourissa. Odotin edes pientä keskustelun tynkää, koska hän on usein sangen puhelias, mutta hän vain livahti nopeasti makuuhuoneeseen pukeutumaan.

Lähdin sviitistä ja siivosin neljännen kerroksen huone huoneelta. Pöyhin tyynyjä ja kiillotin kultakehyksisiä peilejä. Suihkauttelin tapeteissa ja seinissä olevia tahroja pois. Käärin likaiset lakanat ja kosteat pyyhkeet nyytiksi. Desin fioin posliiniset vessanpytyt ja käsialtaan.

Puolessavälissä kerrosta pidin pienen tauon siirtääkseni kärryn kellarikerrokseen ja vein kaksi isoa, raskasta, likaisia lakanoita ja pyyhkeitä täynnä olevaa säkkiä pesulaan. Kellari-tiloissa, joiden ummehtuneisuutta loisteputkien kirkas valo ja matala huonekorkeus vain korostivat, oli helpottavaa jättää nuo säkit kyydistä. Kun käännyin takaisin käytävälle, oloni oli paljon keveämpi joskin aavistuksen verran hikininen.

Päätin käväistä tervehtimässä Juan Manuelia, joka työskentelee keittiössä tiskarina. Viiletin tuttuja mutkia läpi käytävälabryntin – vasen, oikea, vasen, vasen, oikea – kuin

hyvin koulutettu hiiri. Kun saavuin keittiön leveille oville ja työnsin ne auki, Juan Manuel jätti työt sikseen ja toi minulle saman tien ison lasillisen jäävettä, mistä olin hänelle tosi kiitollinen.

Lyhyen ja miellyttävän rupattelun jälkeen jatkoin matkaa. Täydensin varastossa kärryyn puhtaita pyyhkeitä ja lakanoita. Sitten lähdin ylös toisen kerroksen raikkaampaan ilmaan siistimään seuraavia huoneita, joihin jätetyt juomarahat olivat epäilyttävän pieniä. Palaan tähän asiaan myöhemmin.

Seuraavan kerran vilkaisin kelloani kolmen maissa. Nyt oli hyvä hetki palata neljänteen kerrokseen siivoamaan herra ja rouva Blackin kylpyhuonetta. Pysähdyin oven ulkopuolelle kuuntelemaan, oliko sisällä mahdollisesti joku. Koputin protokollan mukaisesti. ”Huonesiivous!” sanoin kuuluvalla mutta kohteliaan päättävällä äänellä. Ei vastausta. Otin yleisavainkortin ja menin sisään vetäen kärryä perässäni.

”Herra ja rouva Black? Voinko tulla viimeistelemään huoneenne? Haluaisin mieluusti saattaa sviittinne tiptopkuntoon.”

Hiljaisuus. Päätelin, että herrasväki oli jossakin muualla. Sen parempi minulle, saisin työskennellä huolellisesti ja kenenkään häiritsemättä. Annoin raskaan oven sulkeutua takanani ja loin katseen olohuoneeseen. Siellä ei enää ollut siistiä ja puhtoista kuten oli ollut minun jäljiltäni. Verhot oli vedetty huoneen korkuisten, alas kadulle antavien upeiden ikkunoiden eteen, lasipöydällä makasi monta kaatunutta ja tyhjää minibaarin viskipulloa, niiden vieressä oli puolityhjä lasi ja sen vieressä polttamaton sikari, lattialla oli rutattu nenäliina ja divaanilla kuoppa siinä istuneen viskinjuojan takamuksen jäljiltä. Gisellen keltaista käsilaukkua ei enää näkynyt aamuisella paikallaan eli ovensuun lipaston päällä, mistä päätellen hän hiihteli kaupungilla.

Otin divaanilta tyynyn, pöyhin sitä ja panin takaisin paikoilleen sekä palautin pikkusohvan muutenkin päiväjärjestykseen pohtien samalla, että siistijän työ ei tule koskaan valmiiksi.

OLEN HUONESIIVOOJASI. TIEDÄN SINUSTA PALJON. MUTTA MITÄ SINÄ TIEDÄT MINUSTA?

Molly Gray työskentelee hotellin huonesiivoojana. Työssään hän loistaa millimetrintarkan siivousjälkensä ja virheettömän etikettinsä vuoksi. Molly ei kuitenkaan ole kuin muut ihmiset. Hän kamppailee sosiaalisten taitojensa kanssa ja tulkitsee usein väärin muita ihmisiä. Aikaisemmin Mollyn isoäiti auttoi ja antoi Mollylle yksinkertaiset säännöt, joiden mukaan elää elämäänsä. Mutta isoäiti on nyt kuollut.

Mollyn järjestelmällinen elämä kääntyy ylösalaisin, kun hotellin vakiovieras, herra Black, löytyy sviitistään murhattuna. Ennen kuin Molly ehtii kissaa sanaa, on hän poliisin pääepäilty. Kummallisten tapahtumien keskipisteeseen joutunut Molly joutuu selvittämään, mitä herra Blackille oikein tapahtui. Ennen kuin on liian myöhäistä.

NITA PROSEN *Huonesiivooja* on suljetun paikan murhamysteeri, mutta myös sydäntä lämmittävä tarina siitä, millaista on olla kuin kuka tahansa meistä ja silti täysin erilainen.